

כדבר איש אל רעהו...*

מה דעתו של בעלי הנטיה לדבר אל עצמו דבור כהלכה, כדבר איש אל רעהו, כלום הם יוצאים בשל כך מחוקת שפויים במרום? חכמי ההגדה יון כבר פסקו וצאצאיו אין דיבור אלא בשנים וכל המוציא טרם מוחו מעון בדיקה. אבל אין צורך להדגיש מה שנידוש משכנר, שלא המיד הלכה במוסקים על פי שולחן הערוך ההלכותי ואילו בכללנו עלינו בדרך כלל את מרותו של אותו שולחן ערוך ו... היינו מסתמא לשלח כמחציתו... אין האנשי לבית המשועים... את רחמינו על ההצי הנשאר... להלכו, שיימסה לידיו של... המצבים הנדול, אלא ישו רוצים להסי... חיוע במנהגו של נוב בני אדם, שהוא נכנע משיחה עם עצמו, על סגת לה... טיל השד טירות במיעוט הנחפס לעברי... רח זו אבל נכנע אינו ראיה רבים נמנעים ממעשים מסוימים על שום שהם מחבישים בבושה כוזבת או שאינם מעינים, ואילו יצא דקול שמד... הר להם לא היה מנעם טענכם כל עיקר מלעשותם. וכך אתה מוצא בכמה שמחייבים, שיש יהודים מוציאים אל הפועל את המאמנותי הכמוסות של הכלל. סברה היא, שמספר המשותתים עם עצמם כקול מרובה ממנינם של אלה שמחפסמים ברבים כהרגלם זה. וגם בכל יציא ההטאים נחפס רק אחוז קטן של עבוינים, אשר לנושא דיוגנו דרי מוקשא הוא מעיקרו: מה טעם אסור לאדם לבנות סקנת בשיחה עם עצמו? הרי גם בשעה שהוא חושב אינו אלא מדבר אל עצמו — ומה שמתה בלי קול מדוע אסור בקול? מה זה רעיון? דורשיה אישי, מה זה ישוברהעת, שנשחבב כל כך בפי חכמי המידות? זה שאדם נמלך ככלור חיו, שואל בעצת שכלו, שואל ומשיב, מקשה ומתרח, נושא ונותן ועושה מאי מצים עיונים להבהיר לעצמו איזה ענין, כלל הוא, שיפה הסול להבהרה, כדרך שאותיות מחכימות, כך אותו רעיון עצמו שמטושטש אצלך מתחוויר לך משאחה מכמא אותו במלים, למדו אותנו: השמע לאזניך מה שאתה מד ציא בפיך. וגם מה שאתה הוגה במח שבתך — נוסף אנהנו בשמם של אלה הנכנסים לשער הכסילים, המחשי בה היא בהינת עכור לדיבור, אולם עד שאי אתה מבטא אותה אי אתה גותן לה נמר צורה, אי אתה מביאה לידו לידה ממשית, ואם נגזר על תפוקת המלים ביחידות הרי זה כאי לו אנו גוזרים על האדם הבודד שהוא מוחו מצמיח לו רק גפלים, שהוא הי את חיו השכל והנפש שלו רק בתוך ההיולו, רק בתוך תאחאופל, בצורה מטושטשת.

תניסוחם לשהת את צהוקם בכך פיה, כדרך שהם מרתתים מהנאות גופניות בפרהסיא. מעודני החושים נפעלים יותר, הן לגבי המרגי והן לגבי בני המנוחך, כן ההווה שזכרון, מסה שפתאצל מן ההווה, מאשר מנופי הדברים עצמם. יש מתייחד עם עצרו ויש מתייחד עם צהוקו ויש מתייחד עם דיבורו, אנו גוזרים חיוך מלהני כאלה שמבליים שעות במשחק האישי קוקי בינם לבין עצמם, אבל מצליפים את לעננו על בד נש, שצועד לו כחרו אילך ואילך ונושא נאומים כסול באזני ארבעת כתליו. הרי זו אי פה ואיפה! מה גם שגלו וידוע, שאפילו נאומים מסוימים עושים מת חילה תרגילים מסוימים ביחידות ומ שנים על פה — ולעתים גם בלפי המראה — כל פסוק, כל מלה, כל הנועה והעויה ומכוונים את צלילי קולותיהם ואת נעיותיהם לפי הקצב הדרוש להפעלת השומעים, אם ברזו וכעם ואם בפיוס ולכוב ואם בעי רוב גנינות. והרי שום שהקן לא יעד לה על קרשי הבימה עד שלא יעשה מספר חזרות וישחק את תפקידו, זאת אומרת, ישחק עצמו, בצנעה. לשחק עצמו בצנעה נותר ולחיות עצמו בעצמה בדיבור אסור? האמר: הנואם והשחקן תכלית יש לפנייהם, ענין של הכלל יש באותה התעסקות פרטית שלהם עם עצמם, וכל עיקרם אינם עמלים אלא להועיל לצבור, אבל כלום התכלית בלבדה ראויה לשמש גורם צידוק למפעלי האנוש? מותר רק מה שמועיל? ורק העניני הנון הוא? וכן שאין ממנו טובה הנאה חסרית הוא שטות? שטע מינה, שאמנותו של הרקדן מקבלת היתר קיומה רק מתוך כך, שהיא עתידה לעלות על קרשי הבמה, שיהיו צופים בה רבים — ואם רק מעטים צופים בה, ואם רק אחד צופה בה, ואם האחד הזה הוא, דרך מקרה, הוא, אמן המהולל, עצמו, הריקוד מופך? זאת אומרת: מהם אדם שחשק הריקוד תקפו לפתע מתוך התלהבות שבנפשו, והוא נשא את רגליו, נישא על כנפי רוחו המטר ריאה, והרג מתוך חוקי הכובד והמד שיבה הרגילים ונעשה קל כנוצת אל-הים, רוחני ורוחני, שכוח יש למחכו לבדיקתו של רופא נפש מן המוסר חים? זו היתה דעתה של מיכל בת שאול על דוד המלך, נעים הזמירות, ש, נגלה לעיני אמהות עבריו כהגלות נגלות אחד הריקים" ופזו וכרכר ביום נכבד לו, יום בו נאלץ ארון הקודש מידי הפלשתים, כך סבורה היתה מי כל בת שאול, וכך סבור כל פלשתי, אבל אנחנו מה סבורים? אנחנו, החכי מים בעינינו, המללגנים על הכסילים? ראיתם פעם כיצד הלמדנים העסקי יים מהווירים לעצמם איזה כוונה חכונה? הריהם ממש מפלגים את אישיותם ועושים מן האחד שנים ומעמידים אחד נגד השני, אחד אימד כך ושני פליב עליו ומוכיח לו שלא כך. אותה שעה שני הדיכיים באיש אחד מדברים דבורים ממש. הם מבטי אים בקול רם דבר דבור על אפניו, שתשמענה האזניים את המלים/כרז ומפורשי, וכך נאמר: מפורש ושום שכל, שאין לשכל שליטה אלא על מה שהוא מפורש ומבוסא כהלכה. וכלום מה עושה זה שמשוחח עם עצמו בקול? אף הוא לומר מה שהוא. הוא מתיר איוו סוגיה ומח וויר מין ענין לעצמו, מה הלענ הזה: דבר אל העצים ואל האבנים! לעולם אין אדם מדבר אל העצים ואל האבני יים אלא אל עצמו הוא מדבר, אפשר שפעמים הוא פונה למדאית עין

לאילן, לכלב, או אפילו לקיר, אבל לעולם הוא מכונן כלפי עצמו וכל הבריות והמצויים האחרים אינם אלא גלמו עצמו. אפילו אדם מדבר אל רעהו הוא גופו שומע עצמו יותר משחברו מטה אלו את אזניו. מרף סוף מי ריע לאדם יותר ממנו גופו? מה מיכה של התפלה? שפך שיה באזני אלהים. אבל המתפלל חייב להבטא את המלים ולא להבליע אף הברה אחת מהן, אף על פי שאלהים רוצה, לפי דעת המאמינים, בלב והוא רואה לכל. לידתה של מלה בפה היא, אין המחשבה אלא נכט והמלה היא הפרו. אלהי המאמינים אוהב מפירר תיה של הנפש ומתנובתה. ואף המתפלל שמתכוון להקל בתפלתו צעד יגינו או כיסופיו מנעים את אזניו בעלצול המלים התפלתיות היוצאות מפיו, שהוא מעלה אותן בקדושה למדומים. לא די לו ברהשי לב אלא נחבע הוא לדבר שפתיים. משי העדיק מוציא הנה מפיו נכרא המלך אך, אבל לא לפני כן. אף המדבר אל עצמו סומך מעל פיו את פרחי הרני שותיו ומחשבותיו. הוא מריק משא הלב, מטעמים של בושה כוזבת כל אחד שיש לו דאגה בלב או מחשבה טורדנית מחפש בן-שיחה בעל אוון שומעת. אבל אילו ידעו בני אדם שמתוך להם להיעשות בני שיחה לעצמם! אילו נגלה להם הסוד, שאין הם מהוייבים לכתת את רגליהם ולי נוד ולנוע על זדים בשביל שישאילו להם זוג אזנים לשמוע אותם אלא שהם גופם רשאים לגלגל משאי משי אות מתוך לבם אל תוך עצמם, לגלגל כל ולגלגל, בחשק, בהתלהבות, בשים שכל והקשבה — הרי נאולה תביא לרבים מבני אדם הנמקים בבדידותם ומתהלכים כצללים בעולם באין להם אוון קשבת.

רבים הגולים למרחוק בשביל לה פש טפה אשרם ויש שהם פכלים אח נפשם בינון וללא תיקון מבלי שהם משערים אפילו, שאוצר אשרם טמון הנת מה דלתם או בסביבתם הקרוב בה. וכך מסיתים רבים את דעתם מכך, שבעצם זוג האזנים הנאמן וחד טעיות להם ביותר קשור להם כסמך לנפשם. אי לבס, המלעיונים, שהעברתם שמועה כה אי-צודקת על המדברים אל עצמם שהם השורים, על סקנת טירוף! כמה אתם משנעים את הכי דיות וגוללים מהן הרבה סיפות נח מה. אי אתם יודעים מה ישויה גלוי לכל מחברי המהות מהעולם העתיק עד שכספיר ועד מוליד ואחרים, שראו דרך המבע בכך, שאחד הנבזרים שגור זה לבדו על הבמה משעשע בינתיים עצמו ואת אחרים בפרק שיחה עם עצ מו דרך ההזורים בקול, המגלים טפה או טפתיים סכמה ענינים, הממששים הוליה חשונה ברקע הכללי של הדרי מה. ולא עוד אלא שהם מהווירים הרבה מן הסתום, שלא ניתן להתפרש בכל הדיבורים האחרים שבדרמה, שכל עיקרה היא דורשיה. כמה שלא ידברו השניים לא נדע על הרוב את העיקר עד שלא נשמע את דורשיה שבין האדם לעצמו, שבו האדם נגלה לעצמו וממילא גם לנו. כל דיבור אינו אלא מחפה על הכוונה, ואילו הדיבור של האדם עם עצמו מנלה שמה בשביל כך רצונכם למהות עליו חשד של שני עוון? חושם האמנותי של סופרי המחד זות נחיש להם שאדם לבד גם כן מדבר, ולא עוד אלא שאותה שעה דווקא יש משקל מיוחד לדיבורי. אפשר לשער, שהתערטלות יתירה, הצפייה לאדם בשיחתו האישית, היא שפפתיה זה את כלל הבניות. לפיכך יצאו והרגו

גילוי נפש

היש לעבר הדלת. מן החדר הסמוך מניע לחשימתיים. הלחשים מרחפים באזני סוניה, מפנים ומאחור, הם משיי בים את הכתונת אשר על בשרה. דמנתה לא דמותה — נשימתה עולה בלחב, כאילו יוצה בה, בסונקה, דבר מה אשר ייבראו ממנו הלחשים האלה. וכרנע — והיא עוצרת את נשימתה, כאילו היא מצפה ומזכנה לדבר מה... ההזדהות נקבעה מִפִּזוּ בנפש. כשנסר עה סוניה העירה והסמורנט כבש את מונקה, לא מיהתה בידו, בחינת סוניה לבוכנה עצמה. מאז היתה היא, סונקה סוניה, הצונעת בלילות לעבר דלת החדר של הסמורנט, נתעוררה סונקה מרמיון-הזוהר, ידעה את הנעשה, א שער על גופה, ידעה כי לא סוניה היא, גילתה בעצמה שוב את סונקה, והיא תשה לעצמה, לסונקה, את כל המונות...

ד.
ירוצה רחבה של תיאורים, שמשוברים צות מה פניני הכרה של נפש הילדות, משטרעת לפנינו בסיפור זה, שהיה הרופא. זהו סיפור ריטורופסטיו סתרי הילדות, הפותח בתקופת הסתיו. רגשי ההכרה של הילדות, שנעשו במשך הים גם כוכרונות, מוצאים מתחבוא הזו, כשהם מכוסים, באנקת גידול שני. מטנה דיה של תקופת השנה. בסיפור זה מתוארים היו הנפש של הילדה, גרדייה, הזיוהיה, עצבונה ומשוכבת. "פעמי ילדות" מוצאים בו לפעולות ובה מעשה ומעשה אומר, דרשני כל המהר הל שם בקרב הילד שאין לו תקנה, אלא ברוב זכמהלומות; כל הפופה אורה להשתער פתאום על חברו בלי דעת את נפשו; ביצר מתופנות הכניות נפדי אות לשם הסתגלות לסביבה, לבוגריה, בלי ידועתו של הסתפן עצמו; אך משתנים לפתע הרגליו הקבועים של הילד והשינויים באים להביע סהקה או ודינו לשם השתקת רגשיאשמה, — כל אלו פרקי הורה הם טמסבת חיי הנפש, שזכו לצורה פלאסטית ולתאורים דינמיים בעטו של הסמור. פרקיתורה אלו, אילמלי ידעם עולם-הכונרים, היה יהסו לקטנים משתנה עד כדי גידול דורות בריאים יותר, שלמים יותר, הנה סקרה אחד פרבים, שעליו יספר המסי פר: אב, שהוא עצמו קורא בספר "שבילי עולם", גיאוגרפי בלע"ו, מוצא אצל בנו ספר דק, ששאלהו מהברו. האב קורא בו להנאתו, ואחר כך הוא חוכט את הספר בצפה, כדכד, "אפיקור סות", דורס אותו ברגליו ומכלה בו כל שצה-קצפה. על מה עשה כך לבנו ולספר? הוא סובל מתספין ה"גדלות". הוא "מנקה" על פי מקצועו, משהו שלפי מושגיו עומד במדרגה שבין רב ושוהט. ואולם הקצבים אינם מכירים בגדלותו, רואים במקצועו טלאכה שאינה נקיה ואינה מכניסה, ופוגעים בכבודו. למנקה נודע, כי את הספר הזה קיבל בנו מבנו של אחר הקצבים. העובדה, שספר זה בא במנע עם בן פצבים, דיה לו למנקה שיכלה בו חמתו נקמתו אינה נקמה בספר אלא בקצב, בכל הקצבים, שאינם מודים בגדלותו של המנקה. כל זה יכול להיות ידוע למנקה עצמו. ומה שאינו ידוע לו הוא: בסתר-נפשו ברוד לו, כי המנקה עצמו אשם ביחס הקצבים אליו, סתוך רדיפתו אחר הכבוד. אלא שתפיוכו הניע למצב שאין להתירו ולרפאו, הוא נובל בפרי ניה. הרגשת-האשמה היא שהיתה סוכרה לתפרק בהתפרצות זו, שאינה בעצם, אלא הענשה עצמית, הענשה כנה, שהיא לפעמים גם הענשת אביו, בידוע מתורת-הסמל הפרודית.

הוא יוצא מגדר הקנאה משמתחילה הפרעת עוננו של האדם על שום האובייקט של קנאתו, יש והקנאה עור-ברת להזדהות. המקנא מודהה עם נושא הקנאה שלו. בסיפור, על חוג ה"רסנה" באה ראשיתה של ההזדהות בחלום. קנאתה של סונקה בסוניה הארי הבת ונאהבת היתה עשויה, כנראה, להפריע את שנתה של סונקה. החלום, "שומר השינה" לרעתו של פרזיד, בא להסיר הפרעה זו. וכך מתאר הסמור הזדהות זו: "... בהלומות-שינה היה מתהווה איוה שיתוף-חיים בלתי ברור, הרברים עלו בחלום ברורים עד סאר, אך הנערת, אשר בגללה היתה כל המ סיבה, היתה כעין יצא-תאומים אשר קורא לו גם סונקה גם סוניה לבוכנה...". הזדהות זו, שהסמור קורא לה "שיתוף-חיים", התחילה להימשך אף בהקדו: כשביקרה סונקה בבית-הוריה של יסר ניה, יש שסונקה היתה שוכחת את נפשה והיה דומה כאילו נפל עליה לחאיר פנים לאתו פקיד מבני עם-הארץ ולשמוע מפיו שלום-הכבוד: "בתכנעה גבורה, סוניה לבוכנה!"... תתליך-ההזדהות הביא אף לירי הוקי: "... ובעצם היום, בהיות דממה לבית השקט הזה, היתה סונקה יושבת לפעמים אל הפסנתר המשותק אשר באולם, זה כל-יחומר ששימש לסוניה לבוכנה ביל-דותה, היתה קופאת עצומת עינים וקר צות ידיה הארוכות נחים בלי נוע על מנענייהשן הקרים; ופתאום ושרביט שן אחר, אשר מרס נפח את שארית חייו, נתן צליל רופף — ופקתה או סונקה את עיניה ונכסה ממקום בושית היתה. מטהרת אל הדרה, אל מחבוא חסר אשר בסיטה..."

כמו בתהליך ההקרנה הבא עם-הר-נשתאשמה, שאדם מעביר את נושא הטאו-על אחר, טעין אדם הרואה נניי עצמו באחרים, כן אפשרית פעולת-הקרנה הפוכה מזה, שאדם משתוקק מאד לעוננו של האחר, והוא מודהה אתו. סונקה ישנה בסיטה אהת עם סוניה והסמורנט — בתוד הסמור. פתאום נשמע לחש מן החדר הסמוך. סוניה מתחילה בהשאי מעל המיטבה וצועדת

שאר דעתה נתונה כמצב בענה החו-לה, אך כיוון שקראה לה חמותה בשם "חתיכת בשר ולא יותר", התחילה אף היא להאמין בכך ולא תמהה עוד על מעשיה, אכילתה ושתייתה והסתכלותה במערומיה ועל שאינה שמה לבה לבי-עלה ההולך למות ולמנדל השופע על-ר מים, רק צחוקה החיסמרי שנתלוצה לנר-קיסם שלה, העיד בפני אחרים על מצב-נפשה הבלתי-רסקין, אך היא עצמה ית-סה גם הופעה זו ל"אופיה" — חתיכת בשר ולא יותר — ובינתיים מנדל-הח-סור, המאונה לפנים, נוגע בידה ואף רעד כלשהי לא יעבור בכשרה, ועיניה צופות בסנוחה לתוך הוד הלילה... הקר נפשי כזה אתה מוצא לו מקום ברוב סיפורי יעקב שמיניברנ, שאינם הלקים ומעונלים בעזרתם אלא עשויים זויים ובלויטות, בהם נאחות המחשבה המנתחת. וכן יכול הסיפור "בשטנים" לשמש דוגמה תאורית למחלת הנרקיסם, שבדרגה המוגברת שלה לא מצאו גם הפסיכיאטרה וגם הפסיכואנליזה מרפא לה עד היום.

ג.
נהיה זו של הסמור אחר הישופף החיים הפנימיים, הפסומים, היינשמות, חושבת ממנו את הלהיטות אחר הנושא הרחוק, המערה, הסאור, הסבריק בחיצו-ניוה. המאויים המסומים סלחמה להם בכל נפש אדם, פלאים מתרקמים ונצור רות טתהווה יום יום, ואין לאמן אלא לגלותם תוך ההבוננות וסתן-צורה. סיפורו "על חוג ה"רסנה" סיפור פשוט הוא, טעשה בסוניה וסונקה קרובות משפחה, וסמורנט אחד. סוניה באה מן העיר עם תהנה הסמורנט אל הכפר, אל בית הוריה של סונקה. שם ססרה סוניה את עצמה לסמורנט. לאחר שתורה סוניה לזמן-מה העירה והסמורנט נשאר בכפר, נתמסרה לו גם סונקה. כשזב סוניה מן העיר לא יכלה סונקה לראות פניה ואיבדה את עצמה לרעת. בסיפור זה מצאה לה תיקון אסתתי הופעה ה"זדהות, בת הקנאה. האדם מתקנא בגדל סמנו, בחוק, כיפה, במצי-ליה. כל זמן שאין רגש זה משפית באדם את עקרן-העונג הטבעי בו, אין

א.
יעקב שמיניברנ העמיק באה-רים מסיפוריו לתוך המאפל שמתה לר-רע. תופעות אחרות בכבשון נפשם של טיפוס סיפוריו אינן מתבררות אלא לא-חר ניתוח פסיכולוגי, שבלעדיו יכול שלא יהיו תהליכי המסרים והלך-דוחם מוצדקים כל עיפר, על כל פנים לא יהי פתרונם הכרחי ויחידו דוקא בצורה שניתנה על ידי המספר, בלי בדיקה נפי-שית מנהחה אפשר לשער למעשים ולהרגשות גם מפנה אחר, גם היסול אחר ותוצאות אחרות.

ב.
בסיפור "בשטנים" — חנה-חיה באה סנוה חרסון לנח ברדיטשוב. בנוף חר-סון, סופנות הנערות יחד עם השמי שיות את אור השמש ואת חוסה, והכה חיה — נערה לבונת-שדדים לפנים, שפניה סאדיסים עד גסירא לכל רמו סנה ועיניה נתקלות בכל לילה, לפני שינה, ביצורי גוה המלאים, — נית-נה לאברך כפוף-כתפיים, בעל פנים צנומים ופאות ארוכות ורקות, יהורי קלוש, מיוע, הלש וכעסן, "סנקר" על פי מקצועו, שנפל עליו למלא סיפוקה הסכסואלי. בתה, פינה, דומה לאמה כשפעת-גוה וכנמיותיה האירו-טיות, אף היא אוהבת, להסתכל ביצורי-נוה, בשעה שידיה מסלסלות בכרכיה העגולות... היא אוהבת את סנדל, בנו של חובר בשטנים, נמשח עמו בלילות. אך טשהלך זה לעבודת הצבא, מהר אכיה ותשיאה לבחור, "כלבבו", נבהי קומה ורל-פנים, שסינה גופו לפני שנכ-הן לצבא, עד שנפל למשכב, סתחילה השפיעה פינה על בעלה רוב אהבה. משחלה, לא היה לה עוד בעולמה אלא אכילה ושתיה ותאוה להסתכל בלילות, עיון בארון הסלבושים, ולפעמים היא פורצת כצחוק ללא דבר, צחוק לעצמה, שסופו לעתים בכיה מרה וקצרה, שהיא עצמה אינה יודעת כלל את פירושה. כשמתלת בעלה נתנברה סאור, חול סני-רל, אוהבת לפנים, מעבודת-הצבא. סני-רל היה טבקר אצל פינה, יושב-עמה על סף הבית ושיבה ארוכה, וכשירו של סנדל נוגעת לפעמים נגיעה ארצית ביד פינה, לא יעבור אף רעד כל שהוא בכשרה, ועיניה צופות כמקדם בסנוחה לתוך הוד הלילה..."

צד-כאן עיקרו של הספור, שאפשרויות אחרות היכות יכלו להורטן בו לסמור. לשם סיפוק חמרת-הבשרים הגדולה של האם והכת יכלו להימצא לו למספר פתי רונים מזההים הנאפופים, כדרך שעיר שים מספרים אחרים. ואולם דרך סיפר דו של שמיניברנ היא דרך הסתכלות הפסיכולוגית, שעל פי רוב עומדת לו האינטואיציה ושומרת עליו טסילוף-הרמות ביחס לתיים האינטימיים של הנפשות הפועלות בספורו. בסיפור "בש-טנים" אנו רואים בטיפוסים נרקיס-טיים, הנח-לאה נמתה לנרקוסם, כנראה, עוד קודם שנישאה לאיש. אור השמש, שספנה כילדותה, הבשילתה קר-רע זמנה והסיפוק הסכסואלי לא ניתן לה. העיכוב בסיפוק האירוטי העכיר את מתות חמרתה אל גופה שלה עצמו; חמרת-הראווה בגוף זה עברה אל גופה שלה, ובהיות אחר כך הסיפוק שנתן לה בעלה בלתי-מלא, מתוך אי-שויון בטמפרטנס הסכסואלי, לא נתרפאה בהי נשוואיה מן הנרקיסם. הנמיה לנרקיסם עברה כתורשה לנתה פינה. גם היא נתבררה סחר ולחמרת-כנרותה נוספו גם נירויים חיצוניים, כלייתה בסוכה אחת עם סטיפאן ומארינה והקשבתה לרחרשי הודוונותם. סנדל הבריא, הדי-סור, לא ניתן לה למלה ששפעת סא-ווייה. נמיתה לנרקיסם התפתחה. סחלת בעלה הכריעה. החמרה לגוף זה נשתכ-נה בה לאהבת גופה, בלי שתדע היא עצמה על כך. סתחילה השתוממה על